

זמני כניסת ויציאת השבת לפי אופק ירושלים ומעלה אדומים:

16:06 כניסת השבת

17:19 צאת השבת

17:59 ר"ת

שיר ליום השבת

ארבע עשרה שנה עבד יעקב אבינו את לבן עבד בנותיו. ועוד שש שנים, בהן עסקו לבן והחליף משכורתו עשרת מונים. ולבסוף יעקב אבינו יצא ממנו בעושר רב, ואילו לבן, בשונו מהמרדף אחרי יעקב, מצא שליסיים ורקוהו ורוששוהו מכל וכל. זה סופו של עושק ורמאי!

סוחר יהודי חצה את המדבר וצורר כספו בידו. בדרכו התנפלו עליו שודדים, ושדדוהו. לפתע ראה פרש חמוש, סיפר לו כל אשר קרהו.

אמר הפרש: "אם אחלץ כספך - מה תתן לי?"

אמר: "אתן לך מחצית", וסירב.

אמר הסוחר: "קח הכל, ותן לי מה שתרצה". הסכים הפרש, בתנאי שההסכם יהיה כתוב וחתום.

כתבו וחתמו, מיהר אחריהם, הכניעם וחילץ את ההון. נטל מתוכו זהוב, והשליך ליהודי.

ביקש היהודי "היי, היה הוגון!", אך הפרש התעלם...

קראו הסוחר היהודי לדין לפני המלך אלפונסו. היהודי טען שנעשק. הוציא הפרש את ההסכם החתום.

פנה המלך ליועצו רבי שמואל סקיל ואמר: "מה נעשה במקרה זה? הלב ממאן לנשל את היהודי מכל רכושו, אבל ההתחייבות חתומה, גם אם הוצאה מידו באין ברירה".

אמר רבי שמואל: "ברשותך", והרשות ניתנה. אמר לפרש: "אגא, תן לסוחר עוד כמה זהובים".

ענה הפרש: "לא רוצה!"

אמר רבי שמואל לפרש: "האמנם אתה רוצה את הכל, מלבד הזהוב שנתת?"

אמר הפרש: "אכן כן!"

"אם כן", אמר רבי שמואל לסוחר: "החזר לו את הזהוב, והוא ישיב לך את כל הרכושי!"

"מדוע?" תמה הפרש.

"כי זו לשון ההתחייבות", אמר רבי שמואל: "קח הכל, ותן לי מה שתרצה."

וברגע שהודית שאתה רוצה בכל, מלבד אותו זהוב, הרי חייב אתה לתת אותו לסוחר, כי זהו מה שאתה רוצה..."

חפו פני הפרש, ונאלץ לוותר על שללו. (מתשובות)

מאורה של הפרשה

יעקב אבינו הולך לחרן. דרך מלאה סכנות גשמיות ורוחניות. עשיו אורב לו, לבן ממתין לרמותו. הוא הולך לניכר, לגלות בבית מלא עבודה זרה. מי יודע מה מחכה לו... הקב"ה מבקש להרגיעו שלא ידאג ושלא יפחד. לבשרו שזרעו יהיה כעפר הארץ, ויתברכו בו משפחות האדמה. שהארץ תהיה לו מורשה, ולהבטיחו שהוא לא יעזבונו עד שההבטחות יקוימו!

ובכן, האם הקב"ה מתגלה אליו ומבטיחו? -לא! הוא מניח לו ללכת לחרן, בלי הבטחות. יעקב אבינו יוצא מבאר שבע, עולה בנגב, חוצה את מדבר יהודה, עובר את השרון, את עמק בית שאן, את הגליל התחתון, עולה לרמת הגולן, מגיע עד חרן - ומן השמים לא אומרים לו מילה!

בדרכו הוא עובר בהר המוריה, מקום המקדש, ולא רמזו שיש עבורו כאן בשורה. שיש עבורו מסר. מדוע?

אומר המדרש: יעקב לא נתן אל לבו לעמוד שם ולהתפלל, הוא מעצמו לא התעכב במקום. הוא הגיע עד חרן, והיה יכול להמשיך אל לבן ולהפסיד חלילה את כל הברכות.

איך בכל זאת זכה? כשהגיע לחרן ערך חשבון נפש: 'היתכן שעברתי במקום שהתפללו בו אבותי, ולא התפללתי בו?' הרהור של חרטה.

כמה הרהורי חרטה עוברים בנו, על דברים שהיו צריכים להיעשות ולא נעשו, או שלא נעשו כהוגן. ומה אנו אומרים? חבל, ודי. בפעם הבאה נשלים.

אבל יעקב אבינו לא נהג כך. הוא הסתובב כדי לחזור! נורא הדבר: הוא היה מוכן ללכת חזרה עד רמת הגולן, לרדת לגליל, לחצות את השומרון - ולהסתכן במלכודת של עשיו הזועם, המחכה לו! -

ואז - אז אירע הכל. הדרך קפצה לו, הר המוריה נעתק ממקומו ובא לבית-אל, והוא לן במקום, וזכה במחזה הנבואה בחלומו, ובהבטחות הנשגבות, ובכל הכתרים. ומדוע? משום שהוא היה מוכן לחזור, לצעוד!

אחרי מאתיים שנה אומר הקב"ה למשה רבנו: אם אין אתה גואלם - אין אחר גואלם. אתה הגואל! שמונים שנה עברו על משה ועדין ישראל עובדים עבודת פרך במצרים. עד שהגיעה עת הגאולה. ואז הלך משה עם צאן יתרו, ולפתע ראה סנה בוער באש. "ויאמר משה, אסורה נא ואראה את המראה גדול הזה: מדוע לא יבער הסנה?".

סר לראות - וקיבל את ההוראה לגאול את העם!

מבהיל! הסנה בער בשקט, בדממה. אם משה רבנו היה מתפלל, משתומם - וממשיך הלאה, מה היה קורה? מאומה! הוא היה ממשיך להיות רועה צאן, ועם ישראל היה ממשיך לעבוד בפרך... מה חולל את המפנה? -הצעד של משה רבנו!

מי יודע כמה גאולות הפסדנו, בגלל שלא צעדנו את הצעד. כל אחד והצעד שלו, כל אחד וגאולתו. כי בשמים מחכים לצעד, לצעד אחד. "לפיתחו לי פתח כחודה של מחט!"

נדע זאת לפעם הבאה. לא להסתפק בהרהור, בפליאה, בחרטה. אלא לפסוע -

ואז הכל יבוא לקראתנו. כי לפסיעה הזו מחכים!

(מעיין השבוע)

אנחנו לא רואים דברים כמות שהם. אנחנו רואים דברים כמות שאנחנו...
רק מי שהולך חזק, מנלה זה כמה חזק הוא יכול להגיד.

בברכת שבת שלום
עריכה: משפחת שמעיה
לע"נ אבינו
הר"ר אילן סבב בן סניורה ז"ל

פטירת הצדיקים
י' כסלו - ר' איסר זלמן מלצר
י"ב כסלו - המהרש"ל
י"ג כסלו - ר' דוד אמאדו 'תהילה לדוד'. ר' רחמים מזוז
י"ד כסלו - ראובן בן יעקב אבינו. ר' דוד אבוחצירא 'פתח האוהל'
ט"ו כסלו - רבנו הקדוש

נא לשמור על קדושת הגיליון. אין לעיין בזמן התפילה וקריאת התורה
הצלחה בח"י: יוזמת העלון - נעה שיר שלי. חש' יונה. חש' גיבלי. רפ"ש: שלמה בן רינה
משה מרדכי בן עדנה סולטן וב"ב. חיים דניאל בן שולה. דוד בן רעות. מיכל חיה בת רחל
אפרת בתייה בת צביה. תהילה בת שונמית. זנוב הגון: חיים דניאל בן שולה. שרה בת אילה
אורה שרה בת אסתר. אורית יהודית, יעקב משה, יוסף, דוד ויצחק בני מרים דבורה פנינה
לע"נ: הגר"ע יוסף בן גורגיה זצ"ל. שמואל בן חנה נוסרת ז"ל. ברוך נאני בן נעימה ז"ל
מזל בת פאני ז"ל. ברוריה בת שושנה ז"ל. סניורה בת מתוקה ז"ל. מלכה בת רבקה ז"ל

אבני יסוד בדרך להצלחה

יחס לזולת

הרבה מההצלחה שלך תלויה ביחסך לאחרים. אנשים מפסידים מקומות לימוד טובים, עבודות טובות, הזדמנויות חשובות, שלא לדבר על מערכות יחסים עם בני משפחה וחברים... רק מכיון שהם לא מסתדרים עם אנשים בסביבה / במשרד / במשפחה. היחס שלך כלפי אנשים בסביבתך עשוי לפתוח לך דלתות, שאתה אפילו אינך יודע על קיומן. כל אדם הוא איש קשר לעוד שלושים אנשים אחרים, בפוטנציאל, וכל אחד מהם מכיר עוד כך וכך אנשים. אי אפשר לדעת, עד כמה היחס שלך כלפי אדם אחד יוכל לפעול עבורך בפרספקטיבה של זמן.

נקודה חשובה נוספת שתוביל אותך להצלחה היא:

עקביות

חשוב להתקדם באופן קבוע. עבודה עקבית, שלב אחר שלב, מועילה הרבה יותר מאשר ספרינטים מהירים או הארות חד פעמיות. תהיה בן אדם אמין - אם אתה לוקח על עצמך משימה, עשה כל שביכולתך להשלים אותה. כמעט כל 'מצליחן' גדול חווה כשלונות רבים לצד ההצלחות, אבל המכנה המשותף של המצליחנים הוא - המאבק להמשיך, בעקביות. בלי להתייאש ובלי לוותר. להמשיך בכל מצב, קיץ וסתיו, חורף ואביב - תמיד להמשיך להתקדם אל המטרה. לא לסגת ולא לעצור בגלל קשיים, משכולים וכשלונות. רצוי מאד, אם אפשר - גם לחייך.

הנקודה הבאה בדרך להצלחה היא:

מחויבות

המחויבות כוללת מספר שטחים: מחויבות לאמונה, לקיום מצוות וללימוד תורה, גם לזוגיות, למשפחה, לעבודה, וכדו'. הגמרא אומרת: "אין התורה מתקיימת אלא במי שממית עצמו עליה". אם אדם רוצה להצליח, הוא חייב להיות לויאלי (נאמן) לדרך שבה בחר. לעבוד מתוך מסירות ונאמנות, בלי לסטות. עצה טובה היא לא לצפות לתמורה, לפחות, לא מיידית. אם אדם יוצא מנקודת הנחה שמגיע לו, הוא עלול להתאכזב פעמים רבות.

אחד ממקורביו של ה'חזון איש' זצ"ל הגיע אליו, ואמר: "מגיע לי מזל טוב".

חיך החזו"א ואמר בתמיהה: "ככה? מגיע לך?!" מקובל לומר כך, כאשר אדם מספר שנולד לו תינוק או שהוא התארס, אבל למילים "מגיע לי" יש קונוטציה של דרישה ותביעה, כאילו מגיע לי משהו...

ההתנהגות שלנו היא במקרים רבים הפתח לאושר שלנו ושל הסובבים אותנו. כדי להצליח צריך מחויבות, לא לברוח בזמנים קשים, אלא אדרבא - להתאמץ ולהשקיע. בסוף בעז"ה נזכה לקטוף את הפירות.

"וייקץ יעקב משנתו ויאמר: אכן יש ד' במקום הזה ואנוכי לא ידעתי". לא ידעתי שאפשר לעבוד את ד' גם בשינה ולשם שמים. (ר' אברהם מאפוטה)

"והשביעית תשמטנה ונטשתה"

ארבעה מלאכות אסורות בשנת השמיטה: זריעה, זמירה, קצירה ובצירה. וחכמים הוסיפו ואסרו את כל שאר המלאכות הנעשות בשדה ובגינה, שמטרתן להועיל לגידול הצמח או להבשלת הפירות.

האיסור חל הן על גידולי השדה, כגון: קטניות וירקות, והן על אילנות, בין בצמחי מאכל ובין בצמחי נוי.

דיני הגינה

- מותר לנקות ולטאטא את גינת ביתו מעלים, ניירות וכדומה, אם אין כוונתו להכין את הקרקע לזריעה.
- הגר בבניין משותף, שחלק מדייריו אינם שומרי תורה, ואינו יכול לכופם שלא לעבוד בגינת הבניין בעבודות האסורות בשביעית, יאמר בפני ג' אנשים: "הריני מפקיר את חלקי בגינה זו". ויאמר לנציג 'ועד הבית', שאת כספו הוא משלם עבור הניקיון, החשמל וכדו'.
- וכן יעשה מי שמשכיר את ביתו וגינתו לאדם שאינו שומר מצוות.
- מותר לכסח דשא במדשאה מכוסה בדשא מלא, אם מטרתו כדי לשמור על צורה נאה וגובה רצוי, ובפרט אם מבצע כיסוח גבוה. ויש המחמירים.
- דשא 'צעיר' שלא הספיק להתפשט בשטח, או שיש בו 'קרחות', כיסוחו גורם להתפשטות השורשים, ואסור לכסחו. ויש שהחמירו בכיסוח דשא בכל אופן.
- אסור לזבל ולדשן את גינתו, וכן אין לגזום ענפים ולדלל צמחים, לנקש עשבים ולרסס או למרוח על העץ חומר להברחת מזיקים. ובמקום שיגרום נזק ניכר לגוף הצמח, ישאל רב.
- מותר לשטוף את רצפת המרפסת אף על פי שהמים זורמים דרך המרזב לגינה שיש בה צמחים, אם אינו מתכוון לכך. ובפרט אם מעורב במים חומר ניקוי. וכן הדין במזגן שמימיו נוטפים לגינה.
- וכן מותר ליטול ידיים במקום שהמים זורמים לגינה.

לפרוש כנפיים | הרב יעקב אריה

אל תהסס; תחליט

כל בחירה כרוכה בויתור. כאשר ניצבות בפנינו שתי אפשרויות, ואנו צריכים לבחור רק באחת מהן, ההתלבטות נובעת מכך שלכל אפשרות ישנם יתרונות וחסרונות שווים פחות או יותר, ומאחר שהאפשרויות כמעט שקולות, קשה לנו להחליט. זו הסיבה שפעמים רבות אנשים מעדיפים שלא לבחור, כדי לשאיר כמה מהדלתות פתוחות. הם יודעים שברגע שיבחרו, הם סוגרים לעצמם אפשרויות אחרות, שתאורטית פתוחות בפניהם כרגע.

כולנו מבינים שמדובר באשליה, כי אין בחירה שגויה יותר מאי הבחירה. הימנעות מבחירה מקבעת את המצב העכשווי, שהוא מצב לא רצוי לזמן ממושך. הדבר דומה לאדם שעומד במסדרון סגור, ומולו נצבות דלתות רבות, שרק אחת מהן מובילה ליציאה. הוא מבין היטב שעליו לפתוח את אחת הדלתות כדי לא להישאר במסדרון, אך הפחד שלו מפני הטעות עשוי להביא אותו להימנע מניסיונות מציאת הפתח, ולהישאר במבוי הסתום.

זוהי תמונת המצב של המהסס לבחור: הוא בוחר לקבע את מצבו הבינוני לזמן ארוך. חוסר המיקוד מקבע את המצב, את חוסר הסיפוק, התסכול והמרמור שנובעים מאי מיצוי עצמי.

ולכן, רק ברגע שבנין באופן ברור וחד, שאי אפשר לחיות חיים של "גם וגם", נוכל להתמקד במטרה. ברגע שבנין שאי אפשר להנות גם ממכונית חדשה המוסיפה התחייבויות כלכליות חודשיות, וגם במקביל לחסוך כסף משמעותי בחודשים אלו. ובדוגמא דקה יותר: אי אפשר להיות גם אשת קריירה שחוזרת כל יום הביתה בשעות הערב, וגם לצפות שהילדים יהיו מחונכים ומושקעים. אי אפשר ל"נשנש" מכל הבא ליד, ומאידך להיות מתוסכל בעקבות העליה במשקל.

עלינו לבחור. לא צריך לפחד, כי גם אם יתברר למפרע שהמטרה שהגדרנו לא היתה נכונה בשבילנו, לא קרה שום דבר! תמיד אפשר לתקן ולהגדיר את המטרה באופן נכון ומדויק יותר, על מנת שתתאים לנו.

כאשר מכשיר ה-G.P.S. מזהה שטעינו בדרך, הוא מחשב מסלול מחדש. כך גם אנו צריכים לנהוג כאשר אנו מזהים שלא הגענו למטרה שהצבנו לעצמנו, או שצריך לשנותה. נבדוק במה שגינו ונתקן את הדברים, עד שבסיעתא דשמיא נגיע להצלחה המיוחלת.